

Jeg vil godt begynde med at sige til fru Else Theill Sørensen, at i de seneste indlæg her i debatten har fru Else Theill Sørensen jo givet udtryk for, at der i virkeligheden er meget stor enighed mellem os, og at De Konservatives praksis ikke har adskilt sig væsentligt fra Dansk Folkepartis.

På den baggrund kan jeg måske godt undre mig lidt over de lidt insinuerende bemærkninger, der lå i det første indlæg; men lad nu det være.

Der var imidlertid en ting, fru Else Theill Sørensen sagde, som ikke skal stå uimodsagt. Det var, at knap var blækket blevet tørt på en aftale, før Dansk Folkeparti var i gang med at stille de næste krav. Det er ganske simpelt usandt, og fru Else Theill Sørensen ved at det er usandt.

I maj 2002 indgik vi en aftale med regeringspartierne. Den aftale har alle parter holdt sig til, og de stramninger i udlændingepolitikken, der er sket, har vi været enige om, og der har integrationsministeren jo da minsandten taget et væsentligt initiativ.

Det, der er sagen, er, at vi pludselig opdagede, at den oprindelige aftale var misligholdt. Jeg vil spørge fru Else Theill Sørensen, og jeg vil også spørge integrationsministeren, som jeg tror vil bekræfte det: Når der i aftalen står, at de skal undervises i dansk, historie og kultur, og de ikke bliver det, ikke bliver eksaminerede i det, er aftalen så overholdt?

Jeg har lidt svært ved at forstå integrationsministerens holdning i denne sag, og jeg vil egentlig også gerne stille det spørgsmål til fru Else Theill Sørensen og integrationsministeren: Er det ikke rigtigt, at når vi siger, at hvis man skal kunne ordentligt dansk, så er det en meget naturlig målestok at sige 9.-klasses-niveau, der, hvor alle danskere ender deres skolegang?

Og er det ikke rigtigt, at når integrationsministeren meget imødekommende over for vores krav spiller ud med et glimrende forslag til en prøve i dansk, historie og kultur, som ligger på gymnasieniveau, og vil have, at det skal man undervises og eksamineres i på et sprogniveau, der svarer til 4.-5. klasse, så hænger det simpelt hen ikke sammen? Det er ikke kun et spørgsmål om, hvorvidt man er strammer eller slapper, men det hænger ikke sammen.

Så får man jo den mistanke, at det skal være sådan lidt beroligende snak. Sagen er jo den, at den eneste måde, det her vil kunne praktiseres på, er, at en del af undervisningen i dansk, historie og kultur skulle foregå på den pågældendes

eget medbragte sprog, og det er selvfølgelig fuldstændig uacceptabelt. Man kan ikke undervise i dansk, historie og kultur på arabisk eller tyrkisk.

Lad mig så lige sige til sidst, at jeg synes måske nok, jeg har haft en fornemmelse af, at der har været lidt irritation fra regeringspartierne over, at et par medlemmer af Indfødsretsudvalget simpelt hen gik ud og undersøgte tingene ude på sprogskolerne. Normalt er det jo altid sådan, når man forhandler med ministeren, at så sidder ministeren flankeret af sine embedsmænd. De repræsenterer tilsammen alverdens viden, og det, de ikke har inde i hovedet, kan de trække ud af en computer.

Men pludselig var det altså os, der vidste noget, som ministeren vistnok måtte medgive var ensbetydende med, at den oprindelige aftale ikke holdt. Det er altså ikke os, der har strammet og strammet, men vi har pludselig opdaget, at det ikke holdt.

Kl. 13.10

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne understrege over for hr. Langballe, at der naturligvis ikke er noget som helst forkert i, at hr. Langballe og hr. Krarup har besøgt en sprogskole. Jeg tror oven i købet, ministeriet har været behjælpelig, og jeg har selv været ude at besøge en sprogskole, sådan at det ikke kun skulle være mine to kolleger, som ved, hvordan tingene foregår der.

Til gengæld er jeg uenig med hr. Langballe i, at man ikke med sproglige redskaber, der svarer til 4.-5. klasse, når man er en voksen person, kan behandle samfundsforhold, som ligger på 9.-klasses-niveau. Selvfølgelig kan man det.

Men jeg vil ikke forlænge debatten, blot resumere:

For 2 år siden tilbød Dansk Folkeparti at stemme for regeringens udlændingepolitik i dens helhed. Partiet stillede tre betingelser, hvoraf de to vedrørte indfødsretten. Den ene var kravet om kendskab til dansk sprog og kultur, den anden var længere ventetid, karenstid, for kriminelle, og den tredje var en lempelse af boligkravet til kommunerne, når flygtningene skal placeres.

Da nu Dansk Folkeparti mente, at man ikke havde levet op til det første krav om kendskab til dansk sprog og kultur, så tilbød jeg en bedre og mere præcis og også strengere udmøntning af de krav, vi havde aftalt og skrevet ned. Men jeg hverken kan eller vil, og regeringspartierne